

I Forbindelse hermed foresloges det i § 2 at stryge de Bestemmelser i § 7 i nævnte Lov, der handler om, at man under visse bestemte Omstændigheder delvis kan eftergive Skatten.

Naar disse sidstnævnte Bestemmelser foresloges strøget, motiverede Forslagsstilleren det med: »for det første, fordi de er for vidtgaående og maa præciseres ganske anderledes, end det er Tilfældet i Loven, men dernæst tillige, fordi vi mener, at Spørgsmaalet om Eftergivelse af Skat ikke hører hjemme i Valgloven, men i den kommunale Skattelov; en Ændring i denne, som kunde give nogen Moderation i rimelige Tilfælde, skal jeg gerne tilsige mit Medarbejde til, men i den kommunale Valglov hører saadanne Svækkelsesbestemmelser ikke hjemme.«

Ved 1. Behandling udtalte Indenrigsministeren, at han ikke følte sig fuldkommen overbevist om, at man kan gaa saa vidt som her foreslaaet, men at han med Tilfredshed saa dette Lovforslag fremlagt og derigennem genoptaget her i Tinget. Forhandlingen om et Spørgsmaal, der har beskæftiget Rigsdagen ved flere tidligere Lejligheder, »og som ganske utvivlsomt paa Grundlag af den Usikkerhed, der knytter sig til disse Forhold, og den Strid, som de forud for de kommunale Valg steds har givet Anledning til, maa siges at trænge til en Afklaring og en Løsning. Til Arbejde herpaa tilsiger jeg gerne min Medvirken.« Socialdemokraternes Ordfører, Ludvig Christensen, erklærede, at hans Parti ikke kunde se, at der er nogen Grund til de foreslaaede Ændringer, da der ingen Erfaringer er for, at de paagældende Bestemmelser har virket uheldigt. De Radikales Ordfører, Veistrup, udtalte, at hans Parti stillede sig paa samme Maade.

Landstingsudvalget, som indhentede forskellige Oplysninger angaaende de i de sidste Aar trufne ministerielle og judicielle Afgørelser paa det her omhandlede Omraade, kunde ikke naa til Enighed om Lovforslaget, men delte sig i et Flertal og to Mindretal.

Flertallet (Venstre og Konservative) udtalte, at det »har den Opfattelse, at en Ændring i Lov Nr. 101 af 29. Marts 1924 er paakrævet, for at den Grundregel, hvorpaa den kommunale Valgret altid har hvilet, at en Vælger steds skulde være med til at bære Kommunens Byrder, kan ske Fyldest.«

»Lovens Affattelse begunstiger imidlertid, at en minimal Skatteydelse kan give Valgret, hvilket ganske ligger udenfor Lovens Forudsætninger, idet en Person kan vedblive at være Vælger, uanset, at han ingen Skat har betalt i den